

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՂՕԹՔ ՀԱՆԴԵՐՁ ԾՆՐԱԴՐՈՒԹԵԱՄԲ

Խոստովանիլ հաւատով ինչպէ՞ս ըլլայ կարելի,
 Երբ կասկածներ կան մտիս՝ եւ ի՞նչ փոյթ թէ արտաքին
 Անոնք ըլլան հոգիէս: Ինչպէ՞ս զսպել, մեռցընել
 Այդ կասկածներն աւերիչ, երբ անոնք ինձ զուգահեռ՝

Գիրքերու հետ քաղմաթիւ երկար ատեն քալած եմ,
 Կեանքս երբ չունէր կողմնացոյց, եւ ծովերու մէջ վայրի,
 Կ'ընթանար նա՛ն օրերուս, իր հետ անփոյթ տանելով,
 Գաղափարներ անվեհեր, ըզգայացո՛ւնց, ամբարիշտ,

Որոնց անսուրբ թվէնքէն՝ խեղճ ուղեղն իմ կ'արբեցար.
 Ես խելօրէն քաջասիրտ՝ կը դառնայի իմաստա՛կ,
 Անանդադարձ հոգիի իմ գանձերուս կործանման:
 Արդ՝ հաւատով ես ինչպէ՞ս՝ խոստովանի՛մ, ընթանա՛մ,

Խոնարհութեամբ անսայթա՛ք, մեզ ցոյց տուած Քու նամբէն,
 Ամբարտաւան միտքըս երբ, հընարամիտ ու սոփեստ,
 Ամէ՛ն քայլիս կը յառնէ կասկածներու հոյլ մը նոր,
 Կը կտրատէ թեւերն իմ, եւ կ'արգիլէ հոգիի

Ամէն գեղում ու թըռիչք. երբ լեցուն է ուղեղն իմ
 Անգոյն թոյնո՛վ կասկածի, երբ կորուսած եմ վաղուց
 Անմեղութիւն ու խտրանք, անբըծութի՛ւնս մանուկի,
 Երբ չըֆացա՛ծ է վաղուց, աղօթի սի՛րտ ու կարիք.

Երբ հեռացած եմ այնքա՛ն նամբաներէն երկնքի,
 Ու մոլորած՝ ուղեղի ոլորտներուն մէջ խրթին:
 Հիմա խըռով է սակայն՝ հոգիս մոլոր՝ այլ հըլու.
 Եւ ա՛յս գուցէ առաջի՛ն՝ քայլն է կրկի՛ն Քեզ գալու:

ԱՆԵԼ